

още тогава, въ оня день, си помислихъ, че може и да се спасятъ. Има милостъ и за моряцитѣ, Жоржета. Ония бѣха смѣли и нашата Света Богородица ги изведе презъ бурята. Ние бѣхме невинни — сега и насъ ще изведе по свѣта. И Киро — чу ли? Три хиляди драхми праща съ гърка на жена си. Пише ѝ писмо. Нали си знаехъ, че е честенъ човѣкъ. Какъ ще се зарадва, дето помагахме на жена му. Пакъ ще се видя съ тѣхъ, Жоржета. Слушай, свѣтътъ за насъ, моряцитѣ, е по-малкъ, отколкото този градъ за неговитѣ граждани.

VII

Заминаха следъ една седмица, привечерь.

Около гимиджийската скеля и рибното тържище имаше оживление. Пролѣтниятъ риболовъ на калканъ бѣше удаченъ и отъ всички страни пристигаха гимии, моторници и лодки.

Бѣше още съвсемъ свѣтло.

Откъмъ града слѣзе една каруца, следъ нея пристигнаха Жоржета и Богданъ. Той се качи въ лодката, тя му подаде куфаритѣ и сандъчето. Подаде ѝ ржка, левантинката стѣпи внимателно на борда и мина въ лодката.

— Седни на кърмата, — каза той, отвърза лодката отъ гредата и прибра вжжето. — Отмѣсти се да взема греблото.

На скелята иде едно момиче. Оглежда се за моторницата на Перикли и вижда Богдана. А когато той отблъсква лодката съ греблото, поглежда нагоре и вижда момичето.

— Ало! Марто! — вика той. — Какъ си?

— Добре съмъ, Богдане.

— Искашъ ли да попжтувашъ съ насъ?